

Nieuwsbrief - OR updates

Nummer 22, 2022

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:8349](#) 27-09-2022

Drents Overijsselse Coöperatie Kaas U.A./Melkveehouders

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:2664](#) 20-09-2022

Drie Towers B.V. c.s./Notaris

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:7606](#) 23-08-2022

Bevoegdheidsincident hoger beroep uittreedprocedure Besgroep Accountants & Belastingadviseurs B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:8290](#) 05-10-2022

Curator/Bestuurder gefailleerd transportbedrijf

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:7572](#) 28-09-2022

Lemmens q.q./Bestuurders

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:5344](#) 14-09-2022

Mecus Holding B.V./Helisa Holding B.V. c.s.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:5429](#) 31-08-2022

Curator/Bestuurder en beleidsbepaler

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:1355](#) 16-03-2022

Uittreding minderheidsaandeelhouder Besgroep Accountants & Belastingadviseurs B.V.

RECHTSPRAAK

Curator/Bestuurder en beleidsbepaler

Een curator stelt een bestuurder en een feitelijk beleidsbepaler aansprakelijk voor het boedeltekort wegens schending van de publicatie- en administratieplicht. Zij slagen er niet in het bewijsvermoeden te weerleggen. Een beroep op het disfunctioneren van eerdere bestuurders biedt geen soelaas nu de verplichtingen op de nieuwe bestuurders zijn komen te rusten. De rechtbank houdt hen aansprakelijk voor het boedeltekort.

Feiten

De vennootschap in kwestie ('de Vennootschap') hield zich bezig met het verbouwen van oude boorplatforms tot slaap- en rustplaatsen voor medewerkers van actieve boorplatforms, zogeheten accommodatieplatforms. Vanaf mei 2015 was een Cypriotische vennootschap ('Bestuurder Cyprus') bestuurder van de Vennootschap. Op haar beurt had Bestuurder Cyprus een aantal bestuurders van wie één direct betrokken was bij de Vennootschap ('de Bestuurder').

Het bedrijfsmodel van de Vennootschap was als volgt. De Vennootschap sloot overeenkomsten met opdrachtgevers. Oude boorplatforms werden gekocht door Ezion Holdings Limited ('Ezion') door middel van speciaal daarvoor opgerichte ondernemingen (Special Purpose Vehicle ('SPV')). De Vennootschap huurde de boorplatforms weer van een SPV. De Vennootschap verbouwde de oude boorplatforms tot accommodatieplatforms. De kosten daarvoor werden door de Vennootschap aan Ezion en de SPV doorbelast, terwijl een vergoeding daarvoor aan Ezion en de SPV werd betaald door de opdrachtgevers. Het na voldoening van de financierende banken resterende surplus kwam ten goede van de Vennootschap (de margin).

De Vennootschap verkeerde begin 2014 reeds in financiële problemen. Ezion was begin 2015 opgehouden met het betalen van de margin, waardoor de Vennootschap niet meer kon voldoen aan haar operationele verplichtingen. Vanaf mei 2015 had de Vennootschap geen

bankrekening meer, terwijl tot en met de surséance van betaling d.d. juni 2016 wel nog betalingen zijn verricht. De Vennootschap is medio september 2016 in staat van faillissement verklaard.

Vordering

De curator vordert veroordeling van Bestuurder Cyprus en de Bestuurder (gezamenlijk 'de Bestuurders') in het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. Bestuurder Cyprus heeft zijn taak onbehoorlijk vervuld wegens het niet tijdig publiceren van de jaarrekeningen en wegens een ondeugdelijke administratie. Daarnaast baseert de curator de aansprakelijkheid van Bestuurder Cyprus op onbehoorlijk bestuur. De Bestuurder dient als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW gelijk te worden gesteld met Bestuurder Cyprus. De Bestuurder heeft volgens de curator eveneens niet voldaan aan de publicatie- en administratieplicht en heeft de Vennootschap onbehoorlijk bestuurd. Artikel 2:11 BW biedt hier overigens geen soelaas, omdat hiermee niet kan worden doorgepakt naar bestuurders van een buitenlandse rechtspersoon-bestuurder.

Dat de Bestuurder als feitelijk beleidsbepaler kan worden aangemerkt, kan volgens de curator worden gebaseerd op de omstandigheid dat de Bestuurder kort na aanstelling van Bestuurder Cyprus tot bestuurder van de Vennootschap een volmacht heeft verkregen om alle bestuurshandelingen te verrichten. Daarnaast heeft hij meerdere overeenkomsten getekend zonder enige vermelding van Bestuurder Cyprus. Dit wordt niet weersproken door de Bestuurder. Voor de beoordeling of sprake is van onbehoorlijk bestuur wordt de Bestuurder dus gelijkgesteld met Bestuurder Cyprus.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de Bestuurders de publicatie- en administratieplicht hebben geschonden en dat daardoor vermoed wordt dat zij hun taak onbehoorlijk hebben vervuld. De Bestuurders slagen er niet in de door de curator geconstateerde schendingen te weerleggen. De schendingen zijn volgens de Bestuurders te wijten aan schendingen door vorige bestuurders. Ten aanzien van de publicatieplicht gaan de Bestuurders volgens de rechtbank met dat argument voorbij aan de omstandigheid dat die plicht op de onderneming rust en daarmee na benoeming van Bestuurder Cyprus dus tot diens verplichting. Ten aanzien van de administratie stellen de Bestuurders dat deze is weggemaakt door de voormalige bestuurder van de Vennootschap. Enige onderbouwing daarvoor is niet aangevoerd. Verder is niet gebleken dat pogingen zijn ondernomen om de administratie terug te krijgen of op te maken. De betalingen na opzegging van de bankrekening werden mogelijk gemaakt door een regeling met Maersk en H&H, een betalingsdienstbedrijf. Deze betalingen zijn slechts geadministreerd

in een Excelsheet. Bij een miljoenenonderneming via tamelijk complexe structuren volstaat een dergelijke administratie niet. De stelling dat de voormalig bestuurder budgetten onjuist vaststelde en onder diens bewind sprake was van operationele problemen, is niet door de Bestuurders onderbouwd.

De conclusie luidt dan ook dat de Bestuurders het vermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, niet hebben weerlegd en bovendien geen disculpatiegrond is aangevoerd die kan worden gehonoreerd. Daarom zijn de Bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De rechtbank ziet tegen voornoemde achtergrond geen reden tot matiging. De Bestuurders worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van een voorschot op het boedeltekort van € 5 miljoen.

M.Y.J. Smeets, oktober 2022

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:5429

Zaaknummer: C/13/696374 / HA ZA 21-111

Rechters: M. Wouters

Advocaten: T. Hekman en P.G.M. Brouwer

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Curator/Bestuurder gefailleerd transportbedrijf

Een bestuurder wordt door de curator aangesproken op grond van onbehoorlijk bestuur en terugbetaling van een rekening-courantvordering. De rekening-courantvordering wordt toegewezen. Op verzoek van de curator blijven de vorderingen uit hoofde van onbehoorlijk bestuur vervolgens onbesproken omdat de rekening-courantvordering boven het drempelbedrag – de hoogte van het boedeltekort – wordt toegewezen

De curator van een gefailleerd transportbedrijf spreekt de enig bestuurder en aandeelhouder aan uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. De curator vordert betaling van € 360.000 bij wijze van voorschot. Daarnaast vordert de curator betaling van een bedrag van ruim € 500.000 uit hoofde van een openstaand rekening-courantsaldo van het transportbedrijf op de bestuurder.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft de curator aangegeven dat toewijzing van de rekening-courantvordering kan leiden tot een overschot van de boedel, omdat het boedeltekort lager is dan het openstaande rekening-courantsaldo. De curator heeft ter zitting aangegeven dat als deze vordering wordt toegewezen voor een bedrag van minimaal € 380.000, er geen behoefte meer bestaat aan een beslechting van de overige geschilpunten. De rechtbank concentreert zich daarom eerst op de vordering op de bestuurder uit hoofde van het openstaande rekening-courantsaldo en de vraag of die vordering tot ten minste dit bedrag kan worden toegewezen.

De bestuurder heeft zijn verweer tegen de grootboekmutatiekaarten niet concreet en gemotiveerd betwist, zodat het rekening-courantoverzicht uit de administratie vaststaat. Op grond daarvan betreft het rekening-courantsaldo ultimo 2020 in ieder geval ca. € 300.000.

De curator heeft gesteld dat dit bedrag moet worden vermeerderd met in ieder geval € 114.000, omdat de eenmanszaak van de bestuurder vorderingen van het transportbedrijf op haar debiteuren heeft geïncasseerd en de bestuurder en de bestuurder vervolgens € 114.000

daarvan heeft doorbetaald aan het transportbedrijf. Dit is echter niet in de administratie geboekt als voldoening van facturen, maar als credit in rekening-courant. Hierdoor lijkt het (ten onrechte) alsof de bestuurder dit bedrag van zijn rekening-courantschuld heeft afgelost. Omdat de bestuurder dit onvoldoende heeft betwist, wijst de rechtbank dit bedrag toe.

Vervolgens komt nog in mindering op de toe te wijzen som, een bedrag dat de curator ten onrechte bij een debiteur zou hebben geïncasseerd en dat dus niet aan de boedel toekomt. Volgens de bestuurder stond ten aanzien van deze debiteur een verkeerd kenteken op de facturen en zijn de ritten niet gereden door het transportbedrijf, maar door de eenmanszaak van de bestuurder. Omdat de curator dit onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken, slaagt het beroep op verrekening.

De conclusie is dat de toe te wijzen vordering op de bestuurder in ieder geval ca. € 400.000 bedraagt. Dit bedrag zal worden toegewezen. Omdat dit bedrag hoger is dan het drempelbedrag van € 380.000, bestaat geen behoefte aan beslechting van de overige geschilpunten uit hoofde van onbehoorlijk bestuur. Deze vorderingen blijven daarmee onbesproken.

J. van den Dolder, oktober 2022

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 05-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:8290

Zaaknummer: C/10/625331 / HA ZA 21-819

Rechters: N. Noorduijn

Advocaten: D.T. Mensinga en L. Gasseling

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Lemmens q.q./Bestuurders

De bestuurders van een failliete coöperatie worden door de curator aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort op grond van artikel 2:138 BW (jo. art. 2:53a en 2:50a BW). De rechtbank wijst de vorderingen af zonder in te gaan op de door de curator gestelde schending van de administratie- en deponeringsplicht, omdat de bestuurders een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk hebben gemaakt. In de eerste plaats kon de coöperatie niet voldoen aan een veroordelend vonnis, waardoor dwangsommen werden verschuldigd die niet betaald konden worden en in de tweede plaats is het faillissement veroorzaakt door een achteraf gezien foute beleidskeuze om de bedrijfsactiviteiten uit te breiden. Een verkeerde ondernemingsbeslissing hoort bij het ondernemerschap en leidt op zichzelf niet tot aansprakelijkheid.

Op 16 mei 2014 is een coöperatie opgericht die zich bezighoudt met de verkoop, levering en plaatsing van Thermo-Span-elementen. Tussen medio 2015 en 2017 richtte de coöperatie zich ook op bouwkundige en installatietechnische begeleiding van bouwprojecten. De coöperatie had twee bestuurders. Na een rechterlijke veroordeling waaraan de coöperatie niet kon voldoen, waardoor dwangsommen verschuldigd werden, is de rechtspersoon failliet gegaan. De curator spreekt de bestuurders aan op de voet van artikel 2:53a BW jo. artikel 2:50a BW jo. artikel 2:138 BW en doet daarbij een beroep op lid 2 van laatstgenoemde bepaling, omdat volgens de curator de artikelen 2:10 BW en 2:394 BW zijn geschonden.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator af, zonder in te gaan op die gestelde schendingen van de administratie- en deponeringsplicht. De bestuurders hebben een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk gemaakt door te verwijzen naar het vonnis waaraan de rechtspersoon niet kon voldoen, waardoor dwangsommen verschuldigd werden en de achteraf gezien foute beleidskeuze om vanaf medio 2015 de bedrijfsactiviteiten

uit te breiden. De stelling van de curator dat deze omstandigheden kennelijk onbehoorlijk bestuur opleveren, volgt de rechtbank niet. Een verkeerde ondernemingsbeslissing hoort bij het ondernemerschap en leidt op zichzelf niet tot aansprakelijkheid, waar in dit geval bovenop komt dat bestuurders van hun verkeerde keuze zijn teruggekomen in 2017. Hieruit blijkt dat de bestuurders een verantwoorde beleidskeuze maakten, aldus de rechtbank. Ook de andere door de curator aangevoerde omstandigheden leiden niet tot het oordeel dat sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:7572

Zaaknummer: C/03/292286 / HA ZA 21-271

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: mr. T.R.L. Houben en W.M.J. Saes

Wetsartikelen: 2:138 BW, 2:53a BW, 2:50a BW en

RECHTSPRAAK

Bevoegdheidsincident hoger beroep uittreedprocedure Besgroep Accountants & Belastingadviseurs B.V.

Een minderheidsaandeelhouder heeft in eerste aanleg gevorderd dat de overige aandeelhouders zijn aandelen moeten overnemen. Deze vordering is primair gebaseerd op de aandeelhoudersovereenkomst en subsidiair op de uittreedprocedure van artikel 2:343 BW. Het hoger beroep is ingesteld bij het Hof Arnhem-Leeuwarden. Het hof verklaart zich onbevoegd en verwijst de zaak door naar de OK.

Deze zaak betreft het hoger beroep van het vonnis van de Rechtbank Gelderland van 16 maart 2022, dat is samengevat in OR 2022-0229.

Eerste aanleg

In deze zaak gaat het om een uittredingsgeschil tussen de aandeelhouders van Besgroep Accountants & Belastingadviseurs B.V. De vennootschap heeft vier aandeelhouders, ieder voor gelijke delen. Op een goed moment wordt een aandeelhouder die tevens bestuurder is, door de algemene vergadering (waarin hij zelf tegen heeft gestemd) als bestuurder ontslagen. De aandeelhoudersovereenkomst bepaalt dat in zo'n geval de betreffende aandeelhouder verplicht is zijn aandelen aan te bieden aan de overige aandeelhouders. Dat doet hij, maar de overige aandeelhouders slaan het bod af omdat ze het niet eens kunnen worden over de overnameprijs. In conventie vordert de aandeelhouder/ex-bestuurder primair nakoming van de aandeelhoudersovereenkomst, in die zin dat de andere aandeelhouders zijn aandelen moeten afnemen. Hoewel in de aandeelhoudersovereenkomst geen expliciete afnameverplichting is opgenomen, stelt hij dat op grond van artikel 2:8 BW de andere aandeelhouders overname niet kunnen weigeren. Subsidiair stelt hij een uittredingsvordering in op artikel 2:343 lid 1 BW. De rechtbank heeft deze vorderingen afgewezen.

Bevoegdheidsincident in hoger beroep

De aandeelhouder is in hoger beroep gegaan bij het Hof Arnhem-Leeuwarden. De overige

aandeelhouders hebben aangevoerd dat het hof niet bevoegd is en dat de zaak moet worden doorverwezen naar de OK.

Het hof overweegt dat in artikel 2:343 lid 2 jo. 2:336 lid 3 BW is bepaald dat hoger beroep van een vordering tot overname van aandelen uitsluitend kan worden ingesteld bij de OK. De OK is volgens het hof ook bevoegd om kennis te nemen van vorderingen die samenhangen met de in artikel 2:343 lid 1 BW bedoelde ‘gedragingen tussen dezelfde partijen of tussen een van de partijen en de vennootschap’. Dat betekent dat de OK in dit geval bevoegd is alle vorderingen van de aandeelhouder, waaronder ook nevenvorderingen, te beoordelen.

Het hof verwijst de zaak naar de OK.

S.L. Haanschoten, oktober 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-08-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:7606

Zaaknummer: 200.311.203/01

Rechters: D.M.I. de Waele, Th.C.M. Willemse en K. Mans

Advocaten: J.W.P.M. van der Velden en C. van der Most

Wetsartikelen: 2:343 BW en 2:336 BW

RECHTSPRAAK

Uittreding minderheidsaandeelhouder Besgroep Accountants & Belastingadviseurs B.V.

Een vennootschap heeft vier aandeelhouders, ieder voor gelijke delen. Een van die aandeelhouders, die tevens bestuurder is, wordt door de algemene vergadering ontslagen. Op grond van de aandeelhoudersovereenkomst is hij daarop verplicht zijn aandelen aan te bieden, wat hij ook doet. Het aanbod wordt echter afgeslagen. Hij vordert bij de rechtbank primair dat de overige aandeelhouders op grond van artikel 2:8 BW gehouden zijn het aanbod te accepteren en zijn aandelen over te nemen. Subsidiar stelt hij een vordering tot uittreding in. De rechtbank oordeelt dat uit de aandeelhoudersovereenkomst geen afnameplicht valt af te leiden, ook niet op grond van artikel 2:8 BW. De uittredingsvordering wordt afgewezen omdat de aandeelhouder zelf heeft bijgedragen aan zijn ontslag.

Feiten

In deze zaak gaat het om een uittredingsgeschil tussen de aandeelhouders van Besgroep Accountants & Belastingadviseurs B.V. De vennootschap heeft vier aandeelhouders, ieder voor gelijke delen. Op een goed moment wordt een aandeelhouder die tevens bestuurder is door de algemene vergadering (waarin hij zelf tegen heeft gestemd) als bestuurder ontslagen. De aandeelhoudersovereenkomst bepaalt dat in zo'n geval de betreffende aandeelhouder verplicht is zijn aandelen aan te bieden aan de overige aandeelhouders. Dat doet hij, maar de overige aandeelhouders slaan het bod af omdat ze het niet eens kunnen worden over de overnameprijs.

Vordering in conventie

In conventie vordert de aandeelhouder/ex-bestuurder primair nakoming van de

aandeelhoudersovereenkomst in die zin dat de andere aandeelhouders zijn aandelen moeten afnemen. Hoewel in de aandeelhoudersovereenkomst geen expliciete afnameverplichting is opgenomen, stelt hij dat op grond van artikel 2:8 BW de andere aandeelhouders overname niet kunnen weigeren. Subsidiair stelt hij een uittredingsvordering in op grond van artikel 2:343 lid 1 BW.

De aandeelhouder/ex-bestuurder voert aan dat hij geen aandeelhouder kan blijven, nu hij niet langer bestuurder is. Ook is hij een bekleemde aandeelhouder geworden, omdat hij nog slechts een minderheidspakket heeft en geen vuist meer kan maken, waardoor zijn stem verloren gaat. Bovendien volgt uit de koopovereenkomst krachtens welke hij zijn aandelen heeft gekocht, dat hij onverwijld na levering toe moet treden als bestuurder. Daarom zou ontslag leiden tot een afnameverplichting.

De overige aandeelhouders voeren juist aan dat hij zijn ontslag zelf heeft veroorzaakt door telkens te dreigen met weggaan en door de onderhandeling over de toetreding van twee medewerkers te frustreren, zijn aandelen aan te bieden en vervolgens medewerkers te benaderen voor een afsplitsing.

Beoordeling in conventie

De rechtbank oordeelt dat in de aandeelhoudersovereenkomst een afnameverplichting is opgenomen bij overlijden en langdurige arbeidsongeschiktheid. Daaruit volgt logischerwijs dat men voor andere gevallen waarin een aanbiedingsverplichting geldt geen afnameplicht wilde. Bovendien is noch in de statuten, noch in de aandeelhoudersovereenkomst een uitdrukkelijke kwaliteitseis aan het aandeelhouderschap gesteld.

Wat betreft de uittredingsvordering op basis van artikel 2:343 BW oordeelt de rechtbank dat het enkele handelen in strijd met de tussen partijen geldende redelijkheid en billijkheid niet voldoende is, maar dat alle omstandigheden van het geval bij de beoordeling moeten worden betrokken. De aandeelhouder/ex-bestuurder heeft onvoldoende gesteld bij welke besluitvorming hij in zijn nadeel wordt buitengesloten. Ook kan hij volgens de rechtbank moeilijk volhouden dat zijn ontslag het (enkele) gevolg is van gedragingen van de andere aandeelhouders. De vordering op de voet van artikel 2:343 BW wordt daarom afgewezen.

Vordering in reconventie

In reconventie is onder meer gevorderd dat de aandelen dienen te worden aangeboden voor de waarde in het economisch verkeer. De rechtbank wijst deze vordering af omdat deze methode van waardering niet volgt uit de aandeelhoudersovereenkomst. Daarin staat dat de waarde wordt vastgesteld in onderling overleg.

Ten overvloede

De rechtbank sluit af met de overweging dat zij zich realiseert dat het voor partijen kan voelen alsof zij in een impasse zitten. Partijen moeten nu eenmaal de aandeelhoudersovereenkomst volgen, hoewel die eigenlijk geen oplossing voor het geschil biedt. De rechtbank raadt partijen aan om met elkaar om tafel te gaan over wat een redelijke, voor iedereen aanvaardbare prijs is om uit elkaar te gaan.

WENK

De eisende aandeelhouder baseert de afnameverplichting van de overige aandeelhouders primair op de redelijkheid en billijkheid. Dat de rechtbank de vordering in deze zaak afwijst op basis van uitleg van de aandeelhoudersovereenkomst (daarin staat nadrukkelijk een afnameverplichting opgenomen voor specifieke gevallen), kan ik goed volgen.

Wat betreft de uittredingsvordering op de voet van artikel 2:343 BW overweegt de rechtbank dat het enkele handelen in strijd met de tussen partijen geldende redelijkheid en billijkheid niet voldoende is, maar dat alle omstandigheden van het geval bij de beoordeling moeten worden betrokken. Ik begrijp niet helemaal wat de rechtbank hiermee bedoelt. Een beoordeling van de tussen partijen geldende redelijkheid en billijkheid vergt altijd een beoordeling van alle omstandigheden van het geval. Voor zover de rechtbank heeft bedoeld dat er sprake moet zijn van 'zwaarwegende omstandigheden', is haar oordeel niet correct. Artikel 2:343 BW spreekt over de situatie waarin een aandeelhouder 'zodanig' in zijn rechten of belangen is geschaad dat het voortduren van zijn aandeelhouderschap *in redelijkheid* niet meer van hem kan worden gevergd. De minister heeft opgemerkt dat deze bepaling vaak door rechtbanken te zwaar wordt getoetst, bijvoorbeeld door 'zwaarwegende omstandigheden' nodig te achten. Daarom is al in 2019 voorgesteld om artikel 2:343 BW te wijzigen, zodanig dat wordt verduidelijkt dat een aandeelhouder een vordering tot uittreding kan instellen, indien een medeaandeelhouder zich zodanig in strijd gedraagt met hetgeen door redelijkheid en billijkheid wordt gevorderd, dat het voortduren van zijn aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van hem kan worden gevergd.

In deze zaak voerde de aandeelhouder aan dat hij als bestuurder was ontslagen. Dat kan op zichzelf reden zijn om een uittredingsvordering toe te wijzen (zie bijv. Rb. Amsterdam 13 mei 2015, *JOR* 2015, 258). Hier speelde echter dat het de rechtbank aannemelijk werd dat hij zijn ontslag zelf heeft uitgelokt. De rechtbank vindt het onredelijk dat de overige aandeelhouders gedwongen worden om aandelen over te nemen voor een gedraging (het ontslag) die de vorderende aandeelhouder zelf heeft veroorzaakt. Uit het vonnis wordt niet duidelijk of de eisende aandeelhouder de enige bestuurder van de vennootschap was, of dat

alle aandeelhouders bestuurder zijn. Mocht dat laatste het geval zijn, dan kan ik mij voorstellen dat de aandeelhouder die als enige geen bestuurder is, zich beklemd voelt. Hij zal te maken krijgen met een informatieachterstand ten opzichte van de overige aandeelhouders en wordt als enige aandeelhouder niet meer betrokken bij zaken die exclusief het bestuur aangaan, zoals de strategie van de vennootschap.

Opvallend is de overweging ten overvloede. Ik meen te proeven dat de rechtbank het gevoel heeft dat geen van de partijen gelukkig is met haar uitspraak. Kennelijk willen de aandeelhouders wel uit elkaar, maar zijn zij het niet eens over de voorwaarden daarvan, waaronder met name de vaststelling van de overnameprijs. De rechtbank raadt partijen aan om om tafel te gaan zitten en tot overeenstemming te komen. Hier laat zich mijns inziens het probleem met de huidige geschillenregeling zien, namelijk dat een zogenoemde ‘*no fault divorce*’ niet mogelijk is. Onder het huidige (en ook onder het door de minister voorgestelde nieuwe) systeem, moet er sprake zijn van schuld bij één van de overige aandeelhouders wil een vordering tot uittreding kunnen slagen. De rechtbank heeft geoordeeld dat de overige aandeelhouders geen of te weinig schuld hebben, waardoor zij de uittredingsvordering afwijst. Mijns inziens zou de geschillenregeling ook van toepassing moeten zijn bij duurzame ontwrichting, ongeacht of er sprake is van schuld. Aandeelhouders moeten uit elkaar kunnen en niet gedwongen zijn aandeelhouder te blijven als ze het liefste uit elkaar willen. Bij de vaststelling van de overnameprijs kan dan eventueel de mate van onderlinge verwijtbaarheid een rol spelen.

Er is inmiddels hoger beroep bij de OK ingesteld.

S.L. Haanschoten, oktober 2022

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 16-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:1355

Zaaknummer: C/05385399 / HA ZA 21-148

Rechters: G.J. Meijer

Advocaten: L. te Linde en J.W.P.M. van der Velden

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:343 BW

RECHTSPRAAK

Mecus Holding B.V./Helisa Holding B.V. c.s.

Een minderheidsaandeelhouder (33%) van een vennootschap stelt een uittredingsvordering in tegen de vennootschap en haar meerderheidsaandeelhouder (67%). De rechtbank veroordeelt de vennootschap en de meerderheidsaandeelhouder tot het overnemen van de aandelen van de minderheidsaandeelhouder en zal een deskundige benoemen. De rechtbank legt daaraan ten grondslag dat de meerderheidsaandeelhouder het bijeenroepings- en agenderingsrecht van de minderheidsaandeelhouder heeft geschonden en in strijd met de wet de jaarrekening niet door de algemene vergadering van aandeelhouders is vastgesteld. Volgens de rechtbank kan het voortduren van het aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van de minderheidsaandeelhouder worden gevegd. De rechtbank verwijst de zaak naar de rol voor akte uitlating door partijen over de persoon van de te benoemen deskundige en daaraan voor te leggen vragen.

Inleiding

Mecus Beheer B.V. ('Mecus') houdt 33% van de aandelen in een besloten vennootschap ('de Vennootschap') en is voormalig bestuurder van de Vennootschap. Mecus stelt een vordering tot uittreding in tegen de Vennootschap en haar 67%-meerderheidsaandeelhouder (tevens bestuurder) Helisa Holding B.V. ('Helisa'). Mecus legt aan haar vordering ten grondslag dat zij zodanig in haar rechten en belangen is geschaad, dat het voortduren van haar aandeelhouderschap in de Vennootschap in redelijkheid niet meer van haar kan worden gevegd. Voorts vordert Mecus een billijke verhoging ex artikel 2:343 lid 4 BW en inzage in bepaalde bescheiden van de Vennootschap om haar rechtspositie en bewijspositie te bepalen, zodat de waarde(daling) van haar aandelen in volle omvang kan worden vastgesteld.

Feiten

Bij e-mail heeft Mecus vragen kenbaar gemaakt aan de Vennootschap over de conceptjaarrekening 2019. De conceptjaarrekening 2019 is vervolgens besproken in een aandeelhoudersvergadering. De accountant heeft naar aanleiding van het verslag van de aandeelhoudersvergadering laten weten dat meer gegevens moeten worden aangereikt, zodat de accountant een tweede conceptjaarrekening kan opstellen. Mecus heeft vervolgens Helisa verzocht een buitengewone algemene vergadering van aandeelhouders te beleggen, hetgeen door Helisa is geweigerd. Ook is de jaarrekening 2019 zonder medeweten/betrokkenheid van Mecus vastgesteld en gedeponereerd bij de Kamer van Koophandel. In de tussentijd had Mecus haar aandelen in het kapitaal van de Vennootschap aan Helisa aangeboden tegen een prijs gelijk aan 33% van het eigen vermogen volgens de vastgestelde jaarrekening van 2018.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat de vordering tot uittreding kan worden ingesteld als is gebleken dat de gedaagde aandeelhouder niet bereid is vrijwillig de aandelen van de vorderende aandeelhouder voor een reële prijs over te nemen. Voor toewijzing moet sprake zijn van een situatie waarin de meerderheid van aandeelhouders de minderheid in een onhoudbare situatie brengt en zonder wettelijke regeling geen uitzicht op een redelijke oplossing zou bestaan. Een enkel verstoorde verhouding of het feit dat de minderheidsaandeelhouder geen invloed kan uitoefenen op de besluitvorming is daartoe onvoldoende. Iedere gedraging van de medeaandeelhouder(s) of de vennootschap zelf die ervoor zorgt dat de rechten of belangen van de andere aandeelhouder worden geschaad, kunnen in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van een uittreedvordering, aldus de rechtbank.

De rechtbank is van oordeel dat het voortduren van het aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van Mecus kan worden gevergd. De rechtbank overweegt dat Helisa het bijeenroepings- en agenderingsrecht van Mecus heeft geschonden met de weigering om een BAVA bijeen te roepen. Daarnaast is volgens de rechtbank vast komen te staan dat Helisa de jaarrekening 2019 heeft laten deponeren als ware het een vastgestelde jaarrekening, terwijl de jaarrekening niet in de AVA is vastgesteld. Uit notulen zou volgen dat de jaarrekening is vastgesteld in het bijzijn van Mecus. Mecus voert aan dat op de bewuste data geen AVA in haar bijzijn heeft plaatsgevonden. Dit wordt door Helisa niet (expliciet) weersproken. De rechtbank stelt vast dat dit in strijd is met het wettelijk voorschrift dat de jaarrekening wordt vastgesteld door de AVA (art. 2:210 lid 3 BW).

Om te kunnen beoordelen of Mecus in aanmerking komt voor een billijke verhoging ex artikel 2:343 lid 4 BW, dient eerst vast te komen staan dat de aandelen in waarde zijn gedaald.

De deskundige zal zodoende ook de waarde van de aandelen moeten vaststellen op een eerdere datum.

Ten aanzien van de vordering tot het verstrekken van inzage in bescheiden, overweegt de rechtbank dat Mecus hierbij geen belang heeft omdat de deskundige – die de waarde(daling) van de aandelen moet vaststellen – reeds onbeperkt toegang krijg tot de door hem benodigde bescheiden.

Beslissing

De rechtbank wijst de vordering van Mecus tot uittreding toe en de vordering van Mecus tot inzage in bescheiden af. De rechtbank houdt iedere verdere beslissing aan en verwijst de zaak naar de rol voor akte uitlating door partijen over de persoon van de te benoemen deskundige en daaraan voor te leggen vragen.

S.G.H. Nieuwendijk, oktober 2022

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:5344

Zaaknummer: C/05/387782 / HA ZA 21-235

Rechters: D.T. Boks

Advocaten: B. Verkerk en T. van der Meeren

Wetsartikelen: 2:343 BW

RECHTSPRAAK

Drents Overijsselse Coöperatie Kaas U.A./Melkveehouders

Er ontstaat een geschil tussen een coöperatie en een deel van haar leden ten aanzien van de volgende drie aspecten: (1) het door de leden verschuldigd zijn van een in de statuten opgenomen uittreedvergoeding wegens het niet in acht nemen van de statutaire opzegtermijn bij opzegging van het lidmaatschap; (2) het door de coöperatie verrekenen dan wel niet toekennen van een in verband met een fusie van de coöperatie met een andere rechtspersoon aan de leden toegekende extra vergoeding; en (3) het door de coöperatie aan bepaalde leden onthouden van een prijsverhoging van melk. Zowel de rechtbank als het hof oordelen dat de coöperatie recht had op de uittreedvergoeding en dat zij dus die vergoeding in mindering mocht brengen op het door haar aan haar leden verschuldigde melkgeld. Echter, de rechtbank en het hof oordelen dat de coöperatie niet over mocht gaan tot het verrekenen met het melkgeld dan wel niet uitbetalen van de extra vergoeding in verband met de fusie, nu hiervoor geen statutaire basis bestond. Het moeten terugbetalen van die extra vergoeding, omdat de leden die die vergoeding hadden ontvangen na de fusie te kort na de fusie lid waren gebleven, is immers een verplichting die op de leden wordt gelegd. Zo'n verplichting vereist een statutaire basis, die in casu ontbreekt. Tot slot oordelen de rechtbank en het hof dat de coöperatie de prijsverhoging niet aan sommige leden had mogen onthouden, nu in de statuten en het reglement geen aanknopingspunt te vinden is voor een ongelijke vergoeding en dit op gespannen voet staat met het uit artikel 2:8 lid 1 BW voortvloeiende beginsel dat leden die zich in gelijke omstandigheden bevinden, gelijk moeten worden behandeld.

Feiten

De Drents Overijsselse Coöperatie Kaas U.A. ('de Coöperatie Kaas'), houdt zich via haar dochtervennootschap DOC Kaas B.V. ('DOC Kaas') bezig met het vervaardigen van zuivelproducten en het bewerken en verwerken van (melk)producten. Verschillende melkveehouders zijn lid van de Coöperatie Kaas. Met 63 van deze melkveehouders is een geschil ontstaan ('de Melkveehouders').

Coöperatie Kaas wenst te fuseren met branchegenoot DMK Deutsches Milchkontor eG ('DMK'). De fusie tussen de Coöperatie Kaas en DMK is vormgegeven door samenvoeging van ieders dochter- en werkmaatschappijen DOC Kaas en DOC Kaas Vastgoed B.V. ('DOC Vastgoed') respectievelijk DMK Deutsches Milchkontor GmbH ('DMK GmbH'). De Coöperatie Kaas verkrijgt daarvoor 10% van de aandelen in DMK GmbH, alsmede een transactiesom van 20 miljoen euro, te betalen aan haar leden. Deze transactiesom is volgens de door de Coöperatie Kaas opgestelde verdeelsleutel uitbetaald aan haar leden, waaronder de Melkveehouders, behalve aan één enkel lid ('Lid C').

Vervolgens zeggen de Melkveehouders op verschillende momenten hun lidmaatschap op:

- Een deel met een opzegtermijn korter dan één jaar ('Groep A').
- Een deel met een opzegtermijn langer dan één jaar ('Groep B').
- Lid C met een opzegtermijn langer dan één jaar.

Daarna informeert de Coöperatie Kaas haar leden over de stijging van de vet- en eiwitprijzen, waardoor de voorschotmelkprijs ('het melkgeld') stijgt. Zij stelt dat het melkgeld met 1 cent extra stijgt en dat deze extra verhoging afkomstig is van de uittreedvergoeding van de leden die opgezegd hebben en dat deze extra verhoging niet ten goede komt aan de leden die hebben opgezegd.

Het geschil tussen de Melkveehouders en de Coöperatie Kaas betreft het volgende:

1. De Coöperatie Kaas brengt aan Groep A een uittreedvergoeding in rekening conform haar statuten, omdat zij een opzegtermijn korter dan een jaar hebben gehanteerd. De Coöperatie Kaas brengt deze uittreedvergoeding in mindering op het door haar verschuldigde melkgeld aan Groep A. Verder heeft de Coöperatie Kaas een bedrag gelijk aan het aan de Groep A uitgekeerde deel van de transactiesom op hun melkgeld ingehouden.

2. Ook ten aanzien van Groep B heeft de Coöperatie Kaas een bedrag gelijk aan de eerder aan hen uitgekeerde transactiesom ingehouden op het melkgeld, omdat zij na de fusie te kort lid van de Coöperatie Kaas zouden zijn gebleven en de transactiesom daarom terug zouden moeten betalen. Bij hen is geen uittreedvergoeding ingehouden, omdat zij de statutaire opzegtermijn in acht hebben genomen.

3. Lid C hoeft geen uittreedvergoeding te betalen omdat hij de statutaire opzegtermijn in acht heeft genomen. De Coöperatie Kaas heeft aan Lid C geen transactiesom uitgekeerd, nu hij voorafgaand aan de uitbetaling daarvan al zijn lidmaatschap van de Coöperatie Kaas had opgezegd.

4. De Coöperatie Kaas heeft aan de Melkveehouders die lid bleven van de Coöperatie Kaas voor geleverde melk 1 cent per kilo meer betaald dan aan de Melkveehouders van wie het lidmaatschap zou gaan eindigen.

Oordeel van de rechtbank

Groep A vordert in eerste aanleg betaling van de met het melkgeld verrekenende uittreedvergoeding en transactiesom. Groep B vordert betaling van de met het melkgeld verrekenende transactiesom. Daarnaast vorderen de Melkveehouders het misgelopen geld ten aanzien van de prijsverhoging van de melk. De rechtbank wijst al het door de Melkveehouders gevorderde toe, behalve de vordering ten aanzien van de uittreedvergoeding.

De Coöperatie Kaas vordert in principaal hoger beroep – samengevat – de vonnissen van de rechtbank te vernietigen en de vorderingen van de Melkveehouders alsnog af te wijzen. Groep A vordert in incidenteel hoger beroep alsnog de toewijzing ten aanzien van de met het melkgeld verrekenende uittreedvergoeding.

Oordeel van het hof

Uittreedvergoeding

Ten aanzien van de geldigheid van de uittreedvergoeding oordeelt het hof als volgt. Groep A stelt dat de statuten na de fusie niet langer geldig zouden zijn, nu de Coöperatie Kaas na de fusie geen bedrijf meer voor de leden uitoefent en dus in materiële zin geen coöperatie meer zou zijn, omdat zij niet voldoet aan de wettelijke vereisten (art. 2:53 BW). De uittreedvergoeding voldoet daardoor naar hun zeggen niet meer aan het doel en de strekking van de Coöperatie Kaas en gaat verder dan op basis van artikel 2:60 BW is geoorloofd. Het hof gaat hier niet in mee en oordeelt dat van een automatische (van rechtswege) overgang naar

een andere rechtsvorm (zoals die van de vereniging) of van een automatisch verliezen van geldigheid van de voor de coöperatie geldende eisen en voorwaarden, zoals wordt gesteld, geen sprake kan zijn. Dit betekent dat de Coöperatie Kaas als coöperatie onverminderd bestaat, alsook dat haar statuten onverminderd geldig zijn. Daarnaast is de Coöperatie Kaas werkzaam gebleven ten behoeve van de economische belangen van haar leden en voldoet zij nog steeds aan de eisen van artikel 2:53 lid 1 BW. Dit geldt – anders dan Groep A meent – ook voor de eis voor het (doen) uitoefenen van een bedrijf. De slotsom is dat de Coöperatie Kaas het recht had om – vanwege het op te korte termijn opzeggen van hun lidmaatschap – een uittreedvergoeding op het aan de Groep A toekomende melkgeld in mindering te brengen.

Transactiesom

Vervolgens gaat het hof in op de geldigheid van de verrekening van de transactiesom met het melkgeld. De Coöperatie Kaas paste deze verrekening toe omdat zij had geoordeeld dat de transactiesom, die de leden eerder van haar ontvingen, moest worden terugbetaald, omdat de leden niet lang genoeg lid zijn gebleven van de coöperatie na de fusie. De rechtbank ging in eerste aanleg mee met het betoog van de Melkveehouders dat de verrekening van het melkgeld met de door de Coöperatie Kaas teruggevorderde transactiesom niet was toegestaan, nu het reglement, dat als grondslag geldt voor deze verrekening, niet geldig zou zijn omdat deze afwijkt van het hogere fusiebesluit. De rechtbank is daardoor niet toegekomen aan de alternatieve redenen waarom de verrekening niet zou zijn toegestaan. Het hof gaat – mede in het licht van de devolutieve werking van het hoger beroep – in op een alternatief verweer van de Melkveehouders. Dit verweer ziet erop dat het reglement nietig zou zijn, nu het statutaire basis mist. Het hof gaat hierin mee. Zij stelt dat wanneer een besluit van een orgaan van de coöperatie waarbij een verbintenis aan de leden wordt opgelegd niet op de statuten is gegrond, dit besluit nietig is en de leden niet bindt. De verbintenis om een van de coöperatie ontvangen bedrag terug te betalen indien een lid zijn lidmaatschap binnen een bepaalde termijn beëindigt, zoals in casu de transactiesom, vloeit uit het lidmaatschap voort en behoeft dus een statutaire basis. Nu de Coöperatie Kaas niet duidelijk heeft kunnen maken waar de basis voor terugbetaling van de transactiesom in haar statuten kan worden gevonden, moet de slotsom luiden dat deze er niet is en dat sprake is van een nietige bepaling in het reglement.

Lid C heeft aangevoerd dat de Coöperatie Kaas onterecht de uitbetaling van de transactiesom aan hem heeft geweigerd. De transactiesom werd aan Lid C geweigerd omdat hij zijn lidmaatschap al had opgezegd voordat de transactiesom werd uitbetaald en deze weigering werd gestoeld op het reglement. Het reglement bevat volgens Lid C een ongeoorloofde uittreedvoorwaarde nu deze ook niet in de statuten is opgenomen en stelt dat deze niet aan hem kan worden tegengeworpen. Het hof gaat hierin mee. Zij concludeert dat de

uittreedvoorwaarde geen statutaire basis heeft en de Coöperatie Kaas de uitbetaling van de transactiesom niet had mogen weigeren.

Extra verhoging melkgeld

Tot slot oordeelt het hof ten aanzien van het misgelopen prijsverschil in melk, dat de Coöperatie Kaas deze verhoging niet aan de Melkveehouders had mogen onthouden, nu in de statuten en het reglement geen aanknopingspunt te vinden is voor een ongelijke vergoeding. Zo'n ongelijke behandeling staat ook op gespannen voet met de basis van een coöperatie van 'met elkaar en voor elkaar' en daarmee het (ook) voor een coöperatie geldende, uit artikel 2:8 lid 1 BW voortvloeiende beginsel dat leden die zich in gelijke omstandigheden bevinden gelijk moeten worden behandeld.

Omdat (hiervoor niet besproken) grieven deels slagen, wordt het vonnis van de rechtbank, voor zover die ziet op de aspecten van de vergoeding voor buitengerechtelijke kosten en de rente, vernietigd. Voor de begrijpelijkheid formuleert het hof opnieuw wat eerder door de rechtbank is toegewezen. Voor het overige wordt het vonnis bekrachtigd.

Y. Boekhout, oktober 2022

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:8349

Zaaknummer: 200.287.535/01

Rechters: W.F. Boele, M.M.A. Wind en J. Smit

Advocaten: G.D. te Biesebeek en D.J. de Jongh

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:53 BW, 2:60 BW, 2:27 lid 4 sub c BW, 2:34a BW, 2:53a lid 1 BW en 2:15 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Drie Towers B.V. c.s./Notaris

Een minderheidsaandeelhouder van een vennootschap dient een tuchtklacht in tegen een notaris voor het verlijden van verschillende hypotheekakten waarbij de vennootschap partij was. Volgens de klager heeft de notaris onvoldoende rekening gehouden met interne bevoegdheidsregels, meer in het bijzonder met het goedkeuringsrecht van de algemene vergadering dat geldt voor de bezwaring van registergoederen. De kamer voor het notariaat en het gerechtshof oordelen dat de onderzoeksplicht van de notaris in beginsel is beperkt tot de externe vertegenwoordigingsbevoegdheid van bestuurders. Onder bijzondere omstandigheden kan op een notaris de plicht rusten om ook onderzoek te doen naar interne bevoegdheidsregels, maar van dergelijke bijzondere omstandigheden was in dit geval geen sprake. Zowel de kamer voor het notariaat als het hof verklaren de klachten ongegrond.

Achtergrond en geschil

Een notaris ('de Notaris'), geïntimeerde, heeft meegewerkt aan het vestigen van verschillende hypotheekrechten ten laste van Spinnerij Oosterveld B.V. ('Spinnerij Oosterveld') waarin Drie Towers B.V. ('Drie Towers') en haar bestuurder (tezamen: 'Drie Towers c.s.'), appellanten, een minderheidsbelang hebben van 10%. Het overige 90%-aandelenbelang in Spinnerij Oosterveld wordt gehouden door 555 Hudson B.V. ('555 Hudson'). Naar aanleiding van de vestiging van de hypotheekrechten spande Drie Towers een procedure bij de OK aan tegen Spinnerij Oosterveld en 555 Hudson. De OK beval in dat geding een onderzoek naar de gang van zaken en het beleid van Spinnerij Oosterveld.

Kort na het bevel van de OK beklagen Drie Towers c.s. zich bij de Notaris. Drie Towers c.s. dienen ook een klacht in bij de kamer voor het notariaat. Volgens Drie Towers c.s. had de

Notaris erop moeten toezien dat de interne bevoegdheidsbeperkingen werden nageleefd. De Notaris zou volgens Drie Towers c.s. onvoldoende onderzoek hebben gedaan of de vereiste besluiten van de algemene vergadering met unanieme stemmen zijn genomen. Drie Towers c.s. stellen dat zij niet betrokken zijn geweest bij de besluitvorming omtrent het aangaan van de leningen en de daaropvolgende vestiging van een aantal hypotheekrechten in de daarvoor bestemde akten. Volgens Drie Towers had de Notaris op basis van een aantal bijzondere omstandigheden onderzoek moeten doen naar de statutaire beperkingen. Door niet na te gaan of de voor de vestiging van de hypotheekrechten rechtsgeldige aandeelhoudersbesluiten aanwezig waren, heeft de Notaris volgens Drie Towers c.s. onzorgvuldig gehandeld.

De Notaris betoogt dat hij vier keer het verzoek heeft gekregen om een hypotheekrecht te vestigen op het pand van Spinnerij Oosterveld. Bij al deze vestigingen heeft hij naar eigen zeggen onderzoek verricht en vastgesteld dat de geldleningsovereenkomsten pasten binnen de doelomschrijving van Spinnerij Oosterveld. Daarnaast stelt de Notaris dat hij onderzoek heeft gedaan naar louter de externe vertegenwoordigingsbevoegdheid van Spinnerij Oosterveld. Die was in orde. De bepaling in de statuten waarin is bepaald dat bepaalde rechtshandelingen goedkeuring vereisen van de algemene vergadering (waaronder het bezwaren van registergoederen) en waarin is bepaald dat dit goedkeuringsvereiste alleen interne werking heeft, was bovendien tot stand gekomen op verzoek van Drie Towers c.s.

Oordeel kamer voor het notariaat

Door de kamer voor het notariaat worden alle klachten van Drie Towers c.s. ongegrond verklaard. De kamer overweegt dat op grond van zowel de statuten als de wettelijke regeling (art. 2:240 BW) de statutaire bevoegdheidsbeperkingen enkel interne werking hebben. Anders dan Drie Towers stelt, behoorde het niet tot de taak van de Notaris om de interne verhoudingen binnen de vennootschap te waarborgen. Het enkele feit dat de Notaris betrokken was bij de totstandkoming van de statuten maakt dit niet anders.

Oordeel gerechtshof

Het hof stelt voorop dat de zorgplicht van een notaris inhoudt dat hij ten opzichte van alle belanghebbenden verplicht is zich ervan te vergewissen dat een bestuurder bevoegd is namens de vennootschap de in de akte opgenomen rechtshandelingen te verrichten. Deze zorgplicht reikt naar het oordeel van het hof in het algemeen niet zo ver dat de notaris daarbij onderzoek dient te doen naar slechts intern werkende statutaire goedkeurings- of instemmingseisen. Hoewel bijzondere omstandigheden met zich kunnen brengen dat in een concreet geval wél op een notaris de plicht rust om onderzoek te doen naar interne

bevoegdheidsregels, zijn er naar het oordeel van het hof in dit geval geen bijzondere omstandigheden die maken dat de Notaris erop had moeten toezien dat de intern werkende goedkeuringsregels zijn nageleefd. De klachten van Drie Towers c.s. worden daarom ongegrond verklaard. Het gerechtshof bevestigt de beslissing van de kamer voor het notariaat.

A. El Allaoui, oktober 2022

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:2664

Zaaknummer: 200.301.522/01 NOT

Rechters: A.D.R.M. Boumans, J.H. Lieber en J.W. van Zaane

Advocaten: P. Quist, D.T. Mensinga en P.H. Kramer

Wetsartikelen: 2:240 BW